

nylyd

Mathias Eick The Door

Som for de fleste andre musikerne i Jaga Jazzist har også Eicks musikalske

talent gitt ham en rekke jobber i kulissene til våre største pop- og rockband. Han har blant annet blåst trompeten for Motorpsycho, Turbo og DumDum, og satt subtielt særpreg på flere plater uten at folk vet det. Derfor er det særs hyggelig at Eicks solodebut er blitt så vakker. Hans jazzkomposisjoner er milde og melankolske, men har samtidig nødvendige mothaker i melodiene slik at alt ikke bare blåser forbi i brisen. ECM/GRAPPA

Hanny Sceneity

Hanny er litt som en feminin utgave av Truls & The Trees. Sammenligningen er ikke bare tuftet på at begge band

holder til på den produktive Metronomicon-labelen. Til felles har de også mangfoldig instrumentpark, kollektivstemning, særegen vokal og et sunt forhold til lo-fi-tradisjonen. Plata er blitt beskrevet som «harmonisk» og «ubekymret», men det er også mørke og urovekkende sinnsstemninger i de florlette låtene, som fikk meg til å tenke på en flertydig linje fra en svensk sommervise: «Det fladdrar till i en tyllgardin». METRONOMICON

Allen/Von Oswald/Craig Lagos Shake: A Tony Allen Chop Up

Som nevnt forrige uke: Afrobeat dukker opp overalt om dagen. Her får Fela Kuti-trommis Tony Allens låter en overhaling av techno-legendene Carl Craig og Basic Channel og trendies som Diplo og Bonde Do Role. Funk, jazz og afropop skvises sammen, klar til å pumpes rett ut på morgenklubben. Omslaget er forresten grunn nok i seg selv til å investere, med sine bilder fra den sørafrikanske fotografen Pieter Hugos reportasje om gategutter og deres hyener i Nigerias hovedstad Lagos. HONEST JONS
Anmeldt av Eirik Kydland

5 PÅ TOPP I NIGERIA

1. **Paul Play & Ruff Rugged & Raw:** «Angel of My Life»
2. **D.Jinee:** «Ego»
3. **Weird MC:** «Ijoya»
4. **Tosin Martins:** «Made in Nigeria»
5. **NoMoreLoss:** «Ololufe»

De for øyeblikket mest spilte låtene på den nigerianske radiokanalen Cool Fm, ifølge www.coolfm.us

Tango og tragedie

Hvorfor utviklet Argentina seg fra å være et av verdens rikeste land, til å bli et politisk og økonomisk kaos fullt av voldelige gatekamper?

[politikk] Da globetrotteren Norman Lewis spurte sin forlegger om han kunne skrive en bok om Latin-Amerika, fikk han dette rådet: «Never write about Latin America, always write about Admiral Nelson!» Forleggeren, selveste Jonathan Cape, lot nok ikke denne bemerkningen falle uten et glimt i øyet, men meningen hans var vel likevel at bøker selger

best dersom de handler om helter heller enn om andres plunder og strev.

Nå er denne anekdoten over 50 år gammel, og folks lesevaner er blitt mer kosmopolitiske, men essensen er det likevel verdt å merke seg. Over- og undertittelen på Johannes Nymarks ferske Argentina-portrett – *Frå Evita til Cristina* og *Om anarkismen, peronismen og kampen mot ny-liberalismen* – lover faktisk litt av begge deler: her skal det bli både politikk og folkelige myter.

Motkulturelle bevegelser

Johannes Nymark har undervist i latin-amerikansk historie i mange år. Han åpner med å forsøke å formidle hva som er unikt for den argentinske folkesjela, og hvilke personligheter

TANGO FOR TO: Argentina gikk fra å være et av verdens rikeste land, til å bli et politisk og økonomisk kaos fullt av voldelige gatekamper. Men nå er tangoen tilbake i Buenos Aires gater.

FOTO: JUAN MABROMATA, AFP/SCANPIX

har personifisert Argentinas framherskende «europeskhet». De var gjerne anarkister, men ikke ukjente med fascismen, samtidig som de introduserte fotballen og begynte å danse tango.

Fra rik til fattig

Det er ett spørsmål som Argentina-kjennere alltid stiller seg: Hvordan kunne Argentina gå fra å være et av verdens rikeste land ved Den første verdenskrigs slutt, til politisk og økonomisk kaos som kulminerte med gatekampene i 2001? Her legger ikke Nymark så mye vekt på globale forklaringsmodeller om «sentrum» og «periferi» i etterkrigstiden. Han er derimot heldig med valget av økonomen Domingo Cavallo som en uhellsvanger rød tråd i den post-peronistiske perioden.

I 1989 vant peronimens uekte barn, Carlos Menem, presidentvalget ved å hevde at han hadde et utpreget sosialt program. I løpet av sine ti år i Casa rosada ble han mest kjent for å selge nasjonalisert industri til spottpris til folk som sto ham nær. Men den kyniske pragmatismen til de argentinske statslederne fra og med militærdiktaturet på 1970- og 80-tallet blir enda mer frapperende om man ser på karrieren til nevnte Cavallo.

Tvilsomt professorat

Domingo Cavallo startet sin løpebane i 1982 som sentralbanksjef under de militære, og var en av hovedarkitektene bak privatiseringsbølgen under Menem. Denne politikken førte til at rike argentinerne ble rikere, samtidig som staten ble fattigere, og tjenestene sjelden bedre. Argentina var en av IMF's kjæledegger på 1990-tallet, og Cavallo var en ettertraktet foredragsholder. I 2001 sto han bak det som i Argentina ble kalt for «corralito», nemlig at befolkningen ble nektet å ta ut sine egne sparepenger fra banken. Etter brøddoprørene som fulgte måtte daværende president Fernando de la Rúa flykte fra taket på presidentpalasset i helikopter, og Cavallo satt noen måneder i fengsel.

De var gjerne anarkister, samtidig som de introduserte fotballen og begynte å danse tango.

Det er i utgangspunktet skremmende at en som har innehatt en høy stilling i et brutalt diktatur får lov til å dominere et lands politikk i årtier etterpå, og enda verre at han blir omfavnet av internasjonale organisasjoner som IMF. Den foreløpige slutten på historien må karakteriseres som et himmelropende hån: I dag er Cavallo gjesteprofessor på Harvard, et av USAs beste universiteter.

Rustne myter

Nymark er faghistoriker til fingerspissene og formidler imponerende kunnskap om Argentina. Han leter etter de lange linjene som skal binde de forskjellige folkebevegelsene sammen. Mens bo-

kens første kapitler kan bli litt vel akademiske, så fungerer beskrivelsen av overgangen fra senperonisme til utbytter-kapitalisme bedre.

Jeg etterlyser likevel litt mer spenstighet og fortellerglede. Nymark viker også unna det han innledningsvis legger opp til angående å beskrive den argentinske identiteten. Det er synd om Evitas innflytelse skal reduseres til en irriterende musikal, om tangoen på San Telmo stivner til turisme, og Maradona bare huskes som en jukse-maker. Historie er mye mer enn materialistisk determinisme, og Nymark burde hatt flere bidrag til den moderne mytologien. Men bevares: boken er svært god, den mangler bare glimt i øyet. ■

Anmeldt av Fredrik Giertsen

anmeldt

Solid om argentinsk historie, men uten glimt i øyet.

JOHANNES NYMARK
Frå Evita til Cristina
Fagbokforlaget (2008)
247 sider

som sterkest har formet den. Han trekker med hell sammenligninger mellom folkeførereren Evita Perón, som døde i 1952, og dagens president Cristina Kirchner. Men før leseren har kommet så langt er det blitt klart at det er de underliggende strukturer, særlig i form av motkulturelle og «skjorteløse» folkebevegelser, som legger forfatterens hjerte nærmest.

Nymark tar leseren med seg helt tilbake til frigjøringen fra Spania i 1816. Den viktige rollen de militære styrker spilte på den tiden utviklet seg til et problem som hele regionen har slitt med helt opp til vår tid. Han beskriver også mentaliteten til de italienske og tyske innvandrerne rundt forrige århundreskifte som utslagsgivende for landets historie. Disse løsarbeiderne